

som fik et særligt Honorar som Raadgiver, fordi vedkommende Minister ikke følte sig tryk ved den paagældende som Raadgiver, blev dette uhyre unaadigt optaget af Venstre, til Trods for at der ikke her var Tale om Afskedigelse af en Embedsmand, men om Fritagelse for en vis Raadgivergerning, som en Embedsmand havde paataget sig, og som han fornuftigvis ikke kunde paatage sig, da han stod med en diametralt modsat Opfattelse af den paagældende Ministers. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg venter, at det nævrende Ministerium i mindste Maade skulde drage Konsekvenser af sin tidligere Optræden.

Til den Tale, som vi i Dag har hørt, maa jeg straks sige, at den byggede paa en Række Dokumenter, som alene Ministeren besidder. Hele Folketinget er uden det Materiale, som Ministeren byggede sin Fremstilling paa, og jeg kan derfor hverken godkende eller afkræfte en Række af de Paastande, som i denne Tale fremsattes paa Basis af Dokumenter, som Ministeren alene har Kendskab til. Ministeren sagde i sin Redegørelse her, at han havde faaet det Indtryk af Samtaler med Embedsmændene, at Bankinspektørens Handlemaade ikke var forsvarlig eller tillidvækkende eller noget i den Retning. Ja, det er et meget spinkelt Grundlag at basere Aktionen paa, al den Stund det jo kun kan være et uhyre overfladisk Skøn, Ministeren har kunnet faa ved saadanne Samtaler med nogle Embedsmænd.

Maa jeg med det samme sige, at naar Ministeren et Par Gange fremhævede Undersøgelser, som jeg skulde have foretaget, eller som han ligesom lod formode ikke var foretaget, idet han erklærede, at der fandtes intet Materiale i Handelsministeriet som Resultat af disse Undersøgelser, ved jeg ikke, hvad Ministeren sigter til. Jeg har ikke siddet som Forhørsdommer og holdt Vidneafhøringer eller deslige. Jeg har foretaget en Undersøgelse af de Dokumenter, som den Dag i Dag findes i Bankinspektoratet vedrørende disse Sager. Den Samling af Dokumenter, der findes vedrørende Sydfyns Diskontobank, vedrørende Andelsbanken og andre Banker, har været til Gennemsyn i Ministeriet og har dannet Grundlag for det Skøn, som den Gang blev anlagt, og det kan fornuftigvis ikke efterlade andet Materiale end det, der altsaa fremdeles findes i Ministeriet og i Bankinspektoratet.

Den højtærede Ministers Redegørelser samler sig, som vi ogsaa har hørt i Dag, om nogle bestemte Forhold. Det ene er Bankinspektørens Forhold til Sydfyns Diskonto-

bank, altsaa Banken i Faaborg. Her er der navnlig fremdraget en Række Engagementer, som var farlige for Banken, ligesom det er fremhævet, at nogle Ejendommers Værdi var opskrevet for at dække over Underskud eller for paa anden Maade at fremkalde et falsk Billede af Forholdene. Og saa paastaar den højtærede Minister, at alt dette har Bankinspektøren godkendt. Der er imidlertid den Omstændighed derved, at i de Redegørelser, som Bankinspektøren har afgivet, har han pure afvist denne Paastand om, at han skulde have godkendt Opskrivninger og den Slags foretagne Eksperimenter. I den Redegørelse af 30. September, som er Offentligheden bekendt gennem Pressen, har Bankinspektøren meget stærke Argumenter bl. a. paa dette Punkt, og han hævder der, at han tværtimod forlangte Bevis for, at Direktionens og Kontrolkomiteens Syn paa de omhandlede Engagementer var rigtigt, idet han forlangte en Afvikling, altsaa Salg inden en vis Frist af en af de Ejendomme, som det drejede sig om.

Det er i Forbindelse med denne Sag anført — ogsaa nu af den højtærede Minister — som særligt graverende, at Bankinspektøren baade mundtligt og skriftligt blev advaret af Politimesteren i Faaborg. Jeg maa straks sige, at hvis Politimesteren havde ment at have Holdepunkter for en Formodning om bedragerisk Adfærd, maatte han vel have handlet paa en anden Maade, end han gjorde, og jeg synes derfor, at der, naar det saa uhyre stærkt drages frem, at Politimesteren har spillet en Rolle i denne Sag, er Grund til at rejse det Spørgsmaal, om Politimesteren har rettet Henvendelse til Justitsministeren, eller om der er forsømt noget i den Henseende. Det var dog maaske den Vej, Politimesteren skulde være gaaet, hvis han havde Formodning om faktisk bedragerisk Forhold, saaledes som man i Dag fik Indtryk af ved at høre den højtærede Minister.

Uden at tillægge det alt for stor Betydning tør jeg dog vel ogsaa nævne, at det var almindeligt bekendt, at der mellem Borgmesteren, som altsaa er den samme som Bankdirektøren, og Politimesteren bestod et Forhold, som vistnok omtrent var af den Art, at naar den ene var i en Stue, kunde den anden ikke være der. Da dette var bekendt i vide Kredse, var det jo forstaaeligt, om der maaske ogsaa fra Bankinspektørens Side — det ved jeg ikke noget om, men det kunde jeg tænke mig — var taget noget Hensyn til et saa spændt Forhold som dette.